

Октомври, месец на авторите:

Ѓорѓи Абаџиев
Драги Михајловски
Влада Урошевиќ

Ѓорѓи Абаџиев е роден во Дојран **на 7 октомври** 1910, но за време на Првата светска војна, неговото семејство емигрира прво во Грција, а потоа во Бугарија. Во Софија живеел до 1948 година. Таму учел гимназија и студирал право, а членувал во „Македонскиот литературен кружок“ заедно со Вапцаров, Неделковски и други, кога ја започнува својата литературна дејност. Во 1948 доаѓа во Скопје каде живее сè до смртта во 1963.

Напишал неколку збирки раскази од кои најпознати му се: **„Епопејата на ножот“** и **„Последна средба“** и два романа: **„Арамиско гнездо“** и **„Пустина“**.

„На хероите ликот им е чист само кога се мртви.
Живите херои не се херои...

Ние сме дојдени да не се согласуваме, ние сме
создадени да го порекнуваме она што постои“.

Глигор, „Пустина“

**Ѓорѓи
Абаџиев**

Драги Михајловски е роден на **16 октомври** 1951 во Битола каде завршува основно и средно образование, а дипломирал англиски јазик и книжевност на Филолошкиот факултет „Блаже Конески“ во Скопје, каде магистрирал, докторирал и работел од 1976 година. во Скопје, сè до крајот на животот во 2022.

Објавил шест збирки раскази (**Речно улиште**, 1981; **Гон**, 1990; **Скок со стап**, 1994; **Триполската капија**, 1999, **Раскази од шести кат**, 2003 и **Пеперуткарот**, 2009) четири романи (**Пророкот од Дискантрија**, 2001; **Смртта на дијакот**, 2002, **Мојот Скендербеј**, 2006 и **Бајазит и Оливера**, 2010), две книги за деца (**Волшебното котле и други бајки**, 1995 и **Сиромавиот и чучурлигата**, 2000) како и две студии од областа на преведувањето (**Нераспнати богови**, 1991 и **Под Вавилон: задачата на преведувачот**, 2002).

... „Знае таа на кого говори за историја? Кај нас историјата расте по бавчите, ја има под секоја зелка, секоја слива, домат, секоја куќа, кошара, секој камен. Таа е под нашите лозја, нашите афионски полиња. Демне под нас како тешка, нешикната стерна, чека погоден миг да заофка, да гргне и да нè удави нас, жилавите крлежи распојасени над нејзините ламјини глави. Свесна е на кого зборува? Ние се љубиме и умираме на историја. Нам ли најде?“...

Извадок од Миз

Амбрела

Драги Михајловски

Влада Урошевиќ е роден во Скопје, на **17 октомври** 1934 година. За време на Втората светска војна, неговото семејство, заедно со другите српски семејства било депортирано, но по војната се враќа во Скопје, каде завршува гимназија, а потоа и Филозофски факултет.

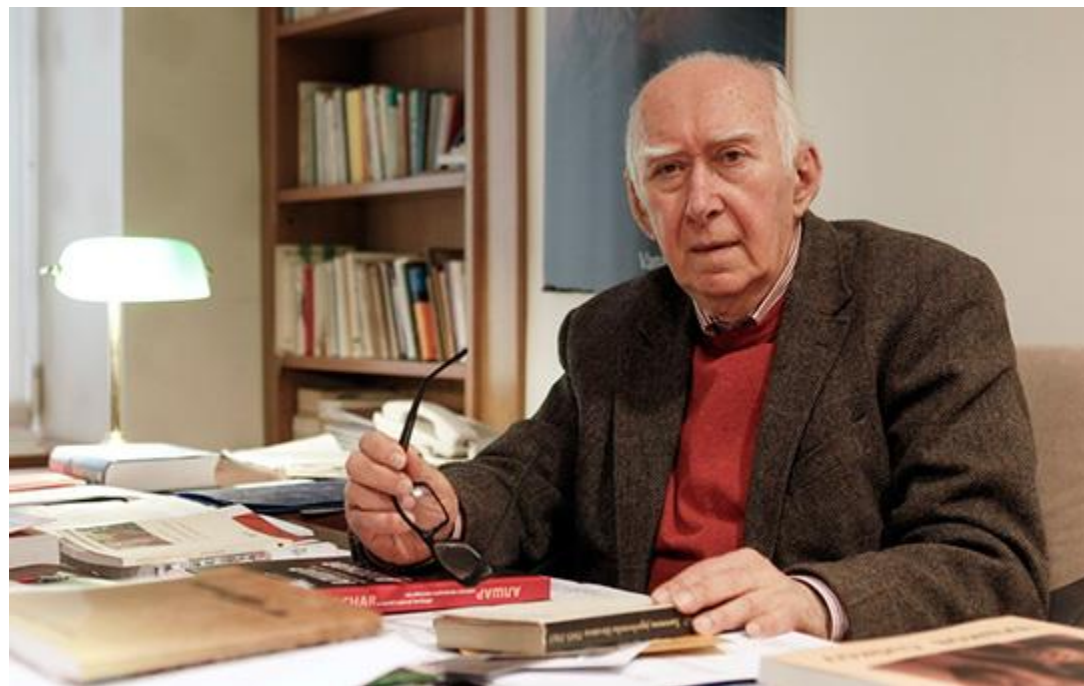
Тој пишува поезија, раскази, есеи, критики. Негови збирки песни се: „**Еден друг град**“, „**Невиделица**“, „**Летен дожд**“, „**Свездена терезија**“, „**Нуркачко своно**“, „**Сонувачот и празнината**“ и др. ; романот: „**Вкусот на праските**“, збирките раскази: „**Знаци**“, „**Ноќниот пајтон**“, „**Лов на еднорози**“ и др.

ХАОС

Сé повеќе има жени со зелени очи
Сé повеќе возови што не доаѓаат на време.
Сé повеќе луѓе што влегуваат со почит
во една голема сала каде што џелатот дреме.

Сé повеќе има тополи што се сушат.
Сé повеќе има градови од кои се заминува.
Сé повеќе заминати за кои не се слуша.
Сé повеќе проведи од кои се настинува.

Сé повеќе има луѓе што се плашат од сината боја.
Сé повеќе питачи што те влечат за ракав.
Сé повеќе непознати кои на скалите стојат.
Сé повеќе оние што не прашуваат зошто е тоа така.

Влада Урошевиќ